

Beste lezer,

Deze keer een bericht vanuit Noord Spanje waar ik bij stichting Oasistrails in een soort herberg de pelgrims dien. Honderden mensen starten lopend vanuit zuid Frankrijk de 800 km lange eeuwen oude route naar Santiago de Compostella. 5 dagen lopen na het startpunt ligt deze herberg op 875 meter hoogte.

Hieronder 3 verhalen die ik tijdens mijn korte verblijf meegemaakt heb. Ik kan wel een boek schrijven met gebeurtenissen en ontmoetingen hier in de herberg te Villa de Mayor de Monchardin. Het fijnste van het hier zijn ervaar ik is dat ik vrij ben om mensen te vertellen over Jezus. Het is maatwerk in afhankelijkheid van de Heilige Geest. Soms is het alleen maar een vriendelijk gezicht en een knipoog (bv bij Japanse pelgrims die geen woord Engels spreken en ik immers geen Japans). Toch kwam een Japanees tot overgave zonder menselijke interventie. De Heilige Geest overtuigde hem tijdens de Jezusmeditatie. Het is meer een zaaibediening in de herberg. Toch mooi dát ik hier de korte tijd dat ik hier dien 3 mensen bij Jezus mocht brengen. Ik voel me een zeer gezegend en dankbaar mens.

We koken voor de Pelgrims. De eetkamer zit vaak overvol, zodat er geen plaats meer is voor de koks die dan in de keuken moeten eten achter het fornuis.

De herberg is iedere dag vol. We hebben zelfs niet genoeg slaappleatsen voor de pelgrims. Het is nu al heel druk op de "camino" (weg) we vervelen ons niet als team ☐.

Iedere avond houden we een "Jezusmeditation", een half uur stilte met op de achtergrond gezalfde rustige muziek, en er wordt een paar verzen uit de Bijbel tussendoor voorgelezen. Een serene tijd, een heilig moment waarin God zo voelbaar aanwezig is. Deze tijd wordt gehouden in een ruimte die vroeger de stal was. Het huis waar we in verblijven (en ook de stal) is 400 jaar oud, inclusief de voederbak. Daarna is er volop gelegenheid te bidden met de mensen die daar gebruik van willen maken. Vele harten staan door de werking van de heilige Geest en atmosfeer open om meer van Jezus te willen ontvangen. De meeste mensen die ik tot Jezus mocht leiden was direct na de Jezusmeditatie.

We bidden vaak voor genezing van ruggen en zere voeten. Dat gebeurt iedere dag en we zien dagelijks wonderen tot eer van God en Zijn Zoon. Ons doel is geestelijke genezing na de lichamelijke genezing te mogen brengen.

Op 1 april ging de herberg open en ik had het voorrecht om als eerste de pelgrims te verwelkomen, in te schrijven en hun een bed te wijzen.

Er kwamen 2 pelgrims. Helemaal niet erg want de Nederlandse Jens van ongeveer 33 jaar kon ik nu volop aandacht geven. Hij had pijn in zijn hielen. Hij vroeg of iemand een medische achtergrond had en ik bood me aan. (Na 35 jaar uit de verpleging te zijn)

Ik wist geen antwoord maar bood aan een gebed voor genezing uit te spreken. Hij was zichtbaar verbaasd en zei dat hij die niet had zien aankomen. Hij stemde in om er voor te bidden. Heel kort sprak ik een gebed uit terwijl mijn handen op zijn hielen lagen, maar sprak ook uit dat God hem op het oog had en Hij zo van hem hield dat Hij zijn Zoon had gegeven. Jens begon te huilen met zijn hoofd in zijn handen. Tranen zag ik op de grond vallen toen hij het uitsnikte. Later bleek dat deze woorden zijn pijnpunt raakten. Zijn lichamelijke pijn was verdwenen. Ja Jezus leeft en is geen dood persoon. Hij is Dezelfde vroeger, nu en in de toekomst.

De volgende morgen kon ik met hem doorpraten daar hij als enige pelgrim aan het ontbijt zat. Hij voelde zich als Kaïn, God nam hem ook niet aan, zo voelde het al jaren. Ik kon hem uitleggen dat wie tot God nadert door Jezus nooit afgewezen wordt.

Hij wilde graag dat ik met hem bad. Ik zegende hem met aanvaarding van Jezus, met acceptatie en nog veel meer wat in mijn hart opkwam. Ruime tijd was het stil, zoals we gewend zijn met Zegenend Helpen. Opnieuw vloeide tranen. De leugen werd ontmaskerd, waarheid werd erin gebeden. Wat geweldig dat ik hem mocht vertellen dat door Jezus werk aan het kruis hij alleen maar naar Jezus hoefde op te kijken met geestelijke ogen. Geen eigen verdienste maar genade alleen. Dagen is hij als een gebedslast in mijn hart geweest om voor te bidden.

Ook bidden we dat dagelijks met het team om de Pelgrims voor Gods troon te brengen.

Derek de soldaat,

Stoere Derek uit Ierland zat tegenover mij aan tafel met het avondeten. Zijn lichaam vol tattoos, van onderbenen tot en met zijn nek. Ik vroeg belangstellend wat de beschrijvingen allemaal betekenden. Hij vertelde volop. Doordat ik geïnteresseerd was in hem en vragen stelde kregen we goed contact. Op een gegeven moment kwam het onderwerp "geloof" langs. De rollen werden omgedraaid, hij stelde vele vragen aan mij. Tussen neus en lippen door vertelde hij dat hij christelijk was opgevoed en nu de weg kwijt was geraakt en het niet meer wist.

Na het eten vroeg ik hem of ik hem apart mocht spreken. Dat wilde hij graag.

Omdat we maar 20 minuten hadden hielp de Heilige Geest mij om direct tot de kern door te dringen: Derek was verward geraakt wie God is. Hij had in verschillende landen als soldaat in de oorlog gevochten en veel narigheid gezien. Hij werd behandeld door een psychiater. Als God toch liefde was dan was er toch niet zoveel oorlog en narigheid? Ik legde hem de zondeval uit en dat de mens kiest om een doorgeefluik te zijn van God of van Zijn vijand. Of je verkeert in Jezus koninkrijk waar vrede vreugde en recht heerst (Romeinen 14:17) of je zit in het tegenovergestelde koninkrijk van de satan met de ingrediënten van haat en onrecht en oorlog enz. Het kwartje viel bij hem. De weg was nu open in zijn verwarde gedachten en mocht ik Jezus daarin uit nodigen. Ik legde hem uit dat ik na een zin zegenend uitgesproken te hebben, stil zou zijn om God te laten werken. Ik vroeg hem wie God voor hem was en hij zei als hij naar een kerk keek dat dit God voor hem was in de kerk. Ik vroeg hoe ik God dan zou noemen in mijn gebed voor hem. Hij koos voor de naam Jezus. Ik zegende hem eerst met de vrede van Jezus, zijn friemelende bewegende krampachtige vingers werden direct

rustig. Zijn gedachten en hersenen gezegend met de SHALOM van Jezus. Het wonder dat Jezus Zelf er in kwam gebeurde.

Het zegenen eindigde in een overgave van Derek aan Jezus. De volgende morgen bij het ontbijt vertelde hij dat hij in lange tijd niet zo heerlijk geslapen had. Hij gaf me een stevige knuffel bij het afscheid en ik zwaaide hem uit op zijn verdere "camino" samen met Jezus.

Roberta een 22 jarige Italiaanse zat op het terras. Ik ging naast haar zitten en we raakten aan de babbel. Ze had pijn in haar voet en wees de plek aan. Ik mocht voor genezing bidden. Terstond genas haar voet in de machtige naam van Jezus. Ik legde uit dat Jezus dat had gedaan en haar op het oog heeft en zoveel van haar hield dat hij voor haar aan het kruis was gestorven. Geen religie (ze was RK) maar een relatie met Vader God! Vanuit het hart niet vanuit haar daden maar de ultieme daad van Jezus was genoeg om Gods gunst te krijgen. We raakten verder aan de praat. Nee ze had geen vriendinnen waar ze haar moeilijkheden mee kon delen, want "zij praten alleen maar over hun eigen problemen. Mensen kunnen moeilijk luisteren naar anderen, trekken snel de aandacht naar zichzelf."

Haar ouders waren gescheiden toen ze 15 jaar was. Emoties kwamen omhoog. Ja ze was wel eenzaam in die tijd en kreeg anorexia. Ze vertelde dat ze graag aandacht van haar vader wilde maar dat kreeg zeniet. Ze kon niet close met haar moeder zijn. Roberta kon niet dichtbij iemand komen, en de ander niet dichtbij laten komen en helemaal niet iemand "een hug" geven, al wilde ze dat graag.

Daarna hadden we een ontspannen tijd, leuk en gezellig contact. Ik vroeg haar naar de Jezus meditatie te komen en als ze dat goed vond wilde ik daarna met haar bidden. Zo gebeurde het ook. Ik ging haar eenzaamheid zegenen en vroeg Vader God daar in te komen, alsook in de pijn van die 15 jarige Roberta. Bij God is geen tijd. Waar ik thuis met iemand anderhalf uur in een counseling sessie voor nodig heb, gaf God nu door Zijn Geest in 20 minuten. Dat Roberta genezen was van haar voet EN in haar ziel werd overduidelijk toen ze tegen me aan ging leunen en me knuffelde vanuit haar initiatief. Ik zegende haar met de armen van Vader God om haar heen. Ik mocht dat lijfelijk even aan haar laten voelen dmv mijn eigen armen. We stonden voor het grote schilderij van de verloren zoon van Rembrandt. Ik wees haar erop dat Rembrandt bij de vader 2 verschillende handen geschilderd had die op de rug rusten van de verloren zoon, die van een man en een vrouw. Die handen wezen naar God als Vader en als moeder. Wij zijn immers naar Zijn beeld geschapen! "Man en vrouw schiep Hij hen." Volgens Genesis 1. Zo wilde God in haar verdere leven een Vader en een Moeder voor haar zijn. Ze gaf me uit zichzelf een hele lange knuffel en ze straalde. God kwam in haar pijn, leegte en in haar blokkade om iemand dichtbij te laten komen. Een heel stuk rijker en genezen(niet alleen haar voet maar ook in haar ziel) vervolgde ze de volgende morgen weer haar "camino". Wat een mooie ervaring, voor haar maar ook voor mij. Zo lief en geweldig dat God weet dat er maar korte tijd is om bij de kern van het probleem te komen en daarin tegemoet komt. Zo mooi om het principe Zegenend Helpen hier te kunnen gebruiken en niet alleen in een counseling gesprek.

Meer info over dit werk zie www.oasistrails.org